

Όλα για τα συμφέροντα και τα κέρδη της εταιρείας. Αυτός είναι ο υπέρτατος νόμος που υπηρετούν κυβερνήσεις, τοπικοί άρχοντες, δυνάμεις καταστολής.

Ο καρκίνος στον αέρα και στο νερό πρέπει να γίνουν ανεκτά ως παράπλευρες απώλειες της αναγκαίας μηχανής που παράγει κέρδος. Εκτός εάν...

Η μυρωδιά από την καύση των σκουπιδιών στο εργοστάσιο της ΑΓΕΤ-Lafarge, πάνω από την πόλη του Βόλου, καλύφθηκε από τους καπνούς και την ασφυκτική οσμή χημικών και δακρυγόνων. ΜΑΤ και άγρια καταστολή επιχείρησαν να θρυμματίσουν την ανάσα ζωής που ξέφυγε μέσα από τα χαμόγελα των διαδηλωτών για αέρα και νερό, γη και ελευθερία. Ανεπίτρεπτο θεωρήθηκε στους καιρούς μας να αμφισβητείται η αποστολή της εταιρείας να τρέφεται από σκουπίδια και να μετατρέπει το περιβάλλον και τους ανθρώπους σε σκουπίδια.

Ο αυταρχισμός της εξουσίας, με τα ΜΑΤ ως κυβερνητικό στρατό κατοχής δεν ήταν τυχαίοι ρόλοι σε ένα θέατρο δημοκρατίας που κάποιοι υπερέβαλλαν εαυτόν. Φέρνουν στην επιφάνεια το άγιο δισκοπότηρο των συστημικών στοχεύσεων των μηχανισμών καταστολής. Όλα για τα συμφέροντα και τα κέρδη της εταιρείας. Αυτός είναι ο υπέρτατος νόμος που υπηρετούν. Ο καρκίνος στον αέρα και στο νερό πρέπει να γίνουν ανεκτά ως παράπλευρες απώλειες της αναγκαίας μηχανής που παράγει κέρδος. Η πεποίθηση των Σταγιατών ότι θα συνεχίσουν να ορίζουν το νερό της κρύας βρύσης του χωριού τους και δεν θα το παραδώσουν στην ιδιωτικοποίηση της εμφιάλωσης και της πώλησης, πρέπει να τσαλακωθεί ως αναχρονισμός. Έτσι ορίζουν οι νόμοι της αγοράς. Τίποτα δεν έχει αξία έξω από αυτούς.

Τόσο επικίνδυνο ήταν το πλήθος στον Βόλο, που κουβαλούσε μαζί με την αποφασιστικότητά του, πανό, μπογιές και παιδικά χαμόγελα;

Οι εταιρείες δεν είναι παίξε-γέλασε, λοιπόν, ώστε κάποιοι να απαιτούν έτσι αλόγιστα να φύγουν. Πρώτα θα υποβιβάσουν τον κόσμο γύρω τους σε ένα είδος σκουπιδότοπου. Σαν πωλητές ευημερίας και ευτυχίας θα τάξουν ψωμί στους πεινασμένους και στους άνεργους για να εξασφαλίσουν την ανοχή τους και να υποτάξουν τις ανάσες τους σε μολυσμένο αέρα. Και μια μέρα που ο ανταγωνισμός για μεγαλύτερα κέρδη θα τους καλεί, θα φύγουν για άλλες αγορές, αφήνοντας πίσω τους τρύπες, ξεχειρωμένα βουνά, μαύρα νερά, φαντάσματα, κενούς χώρους και ανθρώπινα σκουπίδια ακυρωμένης εργασίας και υποθηκευμένης ζωής. Ασφυξία και δίψα μεγάλη που δύσκολα κανείς θα μπορεί να αντέξει.

Κάνουν λάθος όσοι νομίζουν ότι οι εταιρείες και οι κυβερνήσεις δεν έχουν περιβαλλοντικές ευαισθησίες. Βραβείο περιβαλλοντικής διαχείρισης πήρε η ΑΓΕΤ το 2010. Το δήλωσε, εξάλλου, πρόσφατα και ο διευθυντής της Nestle. Το νερό είναι φυσικός πόρος αλλά το να θεωρείται δημόσιο αγαθό είναι εξτρεμιστικός αναχρονισμός, ισχυρίστηκε σε συνέντευξή του. Με άλλα λόγια, μας λένε οι σύγχρονοι γκουρού του καπιταλισμού, δεν φταίει η αγορά αλλά η έλλειψη κανόνων που υποβαθμίζεται το περιβάλλον. Γι' αυτό η φύση πρέπει να κοστολογηθεί, να αποκτήσουν τα προϊόντα της ιδιοκτήτη που να

φροντίζει για όλα αυτά. Κι έτσι ξεφυτρώνουν οι εταιρείες, τύπου ΑΓΕΤ-Lafarge, που κόβουν τις ανάσες μας αλλά το Περιβαλλοντικό τους Παρατηρητήριο -που λειτουργεί με όλους τους κανόνες- αδυνατεί να καταγράψει επίσημα επικίνδυνα επίπεδα μόλυνσης.

Και λοιπόν; Γιατί τόση καταστολή, όταν κυβέρνηση, κράτος, μηχανισμοί και εταιρείες δουλεύουν μαζί, ως η ισχυρότερη δύναμη κρούσης που, όταν δεν πείθει με τον εκβιασμό της επιβίωσης, μπορεί να «πείσει» με τον αυταρχισμό της χειραγώγησης και της νομικής περιστολής; Τόσο επικίνδυνο ήταν το πλήθος που κινητοποιήθηκε, κουβαλώντας μαζί με την αποφασιστικότητά του, πανό, μπιγιές και παιδικά χαμόγελα;

Το 2000, στην Κοτσαμπάμπα της Βολιβίας, στην εξέγερση ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού και την πολυεθνική Bechtel που απαγόρευε στους ιθαγενείς να συλλέγουν «ακόμη και τη βροχή», υπήρχαν έξι νεκροί διαδηλωτές. Ο πρώτος ήταν μόλις δεκαέξι χρονών. Αρκετά χρόνια αργότερα, εκπρόσωπος του Συνασπισμού για την υπεράσπιση του Νερού και της Ζωής, έλεγε ότι δεν ήταν η διεκδίκηση του νερού που κυρίως φοβήθηκε η εξουσία, αλλά ότι η πάλη αυτή σήμαινε την εκ νέου διεκδίκηση της αξιοπρέπειας, της εμπιστοσύνης και της ικανότητας των ανθρώπων να οργανώνουν και να διαμορφώνουν οι ίδιοι το μέλλον τους.

Αυτός είναι ο φοβερός εφιάλτης των κυρίαρχων. Φοβούνται το κίνημα ανατροπής της κανονικότητας ανθρώπων παραιτημένων στην κοινωνική καταβύθιση. Αυτό που αρχίζει να εμφανίζεται δυναμικά από τους δρόμους της Αμερικής, μέχρι τις πλατείες των ευρωπαϊκών μεγαλουπόλεων. Που κάνει τραγούδι του το στίχο «You ain't the master no more» (Δεν είσαι ο αφέντης άλλο πια) και διεκδικεί να κερδίσει το δικαίωμα μιας νέας αρχής. Που ξεδιψάει με το νερό των Σταγιατών «που όποιος το πίνει πολεμάει και αντέχει». Που ονειρεύεται «έναν ουρανό που ανάβει όλα του τα φώτα και τίποτε πια δεν είναι όπως πρώτα»...

Πηγή: **PRIN**